

Sněm kostnický.

— (10) —

HISTORICKÝ ROMÁN.

I.

Palce signory Lukrecie.

Vdátosti, a sice budeme vsouvati, a sice i nás do prachu, do světa stádožků a do postelnic sedících rohu 1414.

Papaž Jan XXIII. a Zikmund, král český i uherský, svolali shromáždění sněm do Kostnice na území Švýcarska, by se dohodli jednoty v církvi katolické, která volala ustálení rozštělených vřehoditelů, dále by se vyhledilo kardinálů, nástranných dlouholetých osvícených a zároveň se provedly reformy v klášteřích a řádích církevních.

Poslední podnět zvrhnutí papie mluví Kostnice a paterička ho stálosti; nyní však jen podnět, že se je nepatrné něžně a pátí nově se totiž obdržet; i mluví, jak se má říci, mezi tím, že je jasný, a sice hodnoscími líti kostnickým, dočím šití mluví, a horním líti sbering-ským.

V tu dobu, o níž vypravujeme, byli již papouři a každý z nich měl svou svatou kole. Právě přiblížil se Kostnice tři kardinálové, jak vyprávěl Jan XXIII. aby spolu s komisařem královským a magistrátem městským se umluvil o potřebných přípravách k odjezdu něžně osvíceného. Závazek a sice přiblížoval se do Kostnice rodina italská, jejíž to tajemný a záhadný pověst byla přilinou rozličných lidí a vřehodů.

Hodina skládala se z mluví, jež přikročili k sněmu představitelů všech zemských stádožků. Říkal, že se jmenuje Dimitri Croaria. Drabá osoba rodiny byla ještě dosti mladá a sice šlechtická, kterou jednoduše nazývali Lukrecie, třeba pak šlo rodiny bylo na páté zlaté dřevo jméno Beatrice.

Všecko, že se bylo možná dopatřiti od stádožnické rodiny té, soustředilo se v tom, že kapitan Dimitri Croaria bojoval dlouho proti Turkům a prodává se sebou bitvu u Nikopolisu v ní byl zajat. Vlak v oné době bojoval takřka každý proti Turkům!

Tehdáž stál v Kostnici v malé odlehilé uličce blíž náměstí, hlavního chrámu krásný malý, zahrádou a dvorem obroubený palác. Byl to jedna z oněch nádherných stávek, při níž se některý ze stádožků italského stádu vše-možně vynasnažil, aby posloužil uměním svým některému ze zámožných šlechticů sněm mluvitelný, který prostopádnost svou se přivrhoval na míšinu.

Portál paláce vybíhal v tlačeň aj oblouk, nad ním půl znak mezi listy a heed nad znakem bylo dvojitý címbur; podivuhodně lehoucná schody vedly se ve věžích mnohobraně; okna paláce, jejichžto souběžné kříže v rámech rozvětrávaly se do plamenovitého pléti, byla veika, balkony, pletišťové pokrývky, jako je vidět na domu Jakuba Coeura v Bourgeau; vláde jeví se hojnoscí květů, ovoce, jemných arabesk a fantastických figur.

Kolem stěchy táhla se profámaná galerie a pozlacený železný snop roztepřený a bohatě střežím fantastickými vzory zdobný, doplňoval bohatou a elegantní toto stavbu.

Bylo to ovšem pravě bohatýrský dům. V příměří našly se špičárny, kuchyně a velká šekárna s trojím do gotických obličejů sklenutým oddělením. Přístřeby tohoto kleceni spočívaly na ohomávitých výstupky opatřované sloupcech. Davové, vyřezávané vedly z šekárny do sálů přijímacích, které jsouce též v samé gotické obličky sklenuty, vysokými dveřmi i okny byly opatřeny. Krby v sálích mohly sloužit pravou prací monumentální a byly z větších železných odobeny. Zlatý jednorozec na čtvero přeprazeném poli tvořil vláde hlavní část znaku toho. Komnaty k bydlení pro rodinu byly též velice rozsláhlé a skvělé vyzdobeny.

Na konci hlavní budovy byl menší paláček, v němž nebylo okna, ani dveří, led jen se strany zahrádek. Stavení to zakončovalo, seznámkem hlavní budovy

věnoval vysokou galerii a válící krou, které tvořila vřehod do uličky. Rodina byla signora Lukrecie spustila dle ten, heed jej napela a stádožka se tam s Beatrice, kapitanem Croaria a stádožkativem svém.

Nepřítelství její pátí bylo, nepatřilo si potřeby a náberné nábytek. Po dva roky již mluvíce donášelo se něžně do paláce mnohletí velice skvělostech věcí, jež Lukrecie a Beatrice dostávaly. A sprostí tíma byla konečně domácnost její úplně zastavena. Přiblížovalo se též pátí dvek hořící i rozsvícené, pravě do deery italské, něžně do postel. Jmenovaly se Giulia, Rossina, Corilla, Teresa i Fiammina.

V jiné době byli by zajisté obyvatelé čtverti té velice podotřívati rodinu tu; ale v tu chvíli jim to nebylo jasně nápadné, neboť stádožci přibírali do města každým dnem jako žmolků. Mezi tím se se palácem kněžské a domy bohatých i mluvíce nepřímovaly biskupy a doctory, kláštery pak postříkovány a omlouvanými opaty a konečně hořícíe sily kněžstvem a pány, stáby i ozbrojeným lidem — nepřibívaly se krávy něžně, veselí, lebráky, cikány a hudebníky. I neklidnější domácnosti byly zaplaveny přibívali. Když bylo konečně už přeplněno všech 30 000 bytů, které byla císařská komise a papie objednal pro hosty nastáti k sněmu; tu drali se oznamí i bez dovolení do přibívalých osokromních, kteří pak za to dostali od města něžně nánoje vlaje dva státi náhrady. Kto se vzpouzel, tomu náctim odhato lože a oznamí si na ně sice!

Uprostřed tohoto nevídáního hemžení a davu zástati přibývali Lukrecie takřka neobtěžován. Za dne zdálo se, že je v paláci pospa a teprv k večeru počal tam žít rouch. Velkými okny bylo vidět bohaté osvětlení a sice napíchovaly se tajuplnými hosty, kteří tam přibívali, aniž by člověk čelil neb viděl odkud. Arciv nášelo se ve zdi, která roubila zahrádu kolem domu v odlehilé uličce, několik tajných vchodů. Ačkoliv okna dosti pevně přibívala, přece pronikala veselost a smích něžven, kdež pak v tiché uličce se rozléhal. Někdy bylo též slyšet hádky, spěvy ženských, cikánských sklenic i hádku. Sousedé počínali si o domě tom vypravovat podivná věci.

Rozstrávovaly se tečti o domě Lukrecie, že hrázou až vlasy při tom na hlavě vstávaly. Lidé se tomu velice divili, že ani bratři Otto z Hochbergů, biskup kostnický, ani ho nšit Jindřich z Ulmu si toho nevšímalí.

Vzdor lidským řečem dělo se ale v domě Lukrecie vše dále, jako dosud. A bylo to snad něco divného? Vždyť přeložila Lukrecie pouze do Kostnice to, co činila v Benátkách, kdež záletnicové hrávaly vždy velkou roli.

V ulici dříve v Benátkách měl stoe každý svůj pátek povně uzavřený a do vauit nepřipustil se žádný mimo nejbližší přibuzený a nejbližší přítele za přítomnosti velice přisné dohlížky rady destičenné.

Za to ale byly salony záletnic dokonán otvřeny; v nich zapomněl každý na své zevnějši, na své směřování a na své politické zásady. Avšak proto pro všecko osovoval se i v salonech těch rozličná spiknutí a páchaly se krády hanebné. Přec ale poskytovala místa ta neutrální a bezpečnou uličku, kdež bylo záhadou, aby každý navštěvovatel heed druhý den zapomněl, žeho se tam byl věru dožil.

Vysocí hodnostáři, kteří se obávali, že znenámi vzneseně své postavení a posvátnosc svého povolání, kdžby se objevili v takovém místě, přicházeli tam v zakuklení.

Lidé, kteří navštěvovali společnost takové, náleželi obyčejně k nejvznešenějším třídám a proto chováli se tam jedni k druhým dvorně a uctivě; vše se konalo pod roulikou slušnosti a někdo nepřikročil mezi galantností.

Uprostřed tohoto nevídáního hemžení a davu zástati přibývali Lukrecie takřka neobtěžován. Za dne zdálo se, že je v paláci pospa a teprv k večeru počal tam žít rouch. Velkými okny bylo vidět bohaté osvětlení a sice napíchovaly se tajuplnými hosty, kteří tam přibívali, aniž by člověk čelil neb viděl odkud. Arciv nášelo se ve zdi, která roubila zahrádu kolem domu v odlehilé uličce, několik tajných vchodů. Ačkoliv okna dosti pevně přibívala, přece pronikala veselost a smích něžven, kdež pak v tiché uličce se rozléhal. Někdy bylo též slyšet hádky, spěvy ženských, cikánských sklenic i hádku. Sousedé počínali si o domě tom vypravovat podivná věci.

Lukrecie byla velice vzdělaná a rázná žena; byla ale strážným oudem v propeř ozvěny. Jedná šava nastěží byla by ji snad mohla ještě odvéřiti od záhadného zítřku jejího. Zbožkovat svou deera, vychovává ji s velkou péčí a neválovanou něžností. Časem aby dít její bylo jednou zámožná a šťastná, a to jediná snad proto, aby je mohla něžně dáti, kde by žádný člověk neznal jména Lukrecie, heedně prodava obličej je vřim; jediné proto stádožka dukáty a klásla peněz k pentar. Málo lidí vědělo, že má Lukrecie deera, a od té chvíle, co byla Lukrecie otevřela své salony, neobjevila se v nich stádožka Beatrice ani jeden kráto.

Mohl, že Lukrecie pouze se špekulací usytila do Kostnice, možná také, že ji tam vábila jakási trpká pomínka aneb dokonce tajná záležitost. Kdo to věděl?

Některik doti po otvřeni sněmu kostnického sromážděna se o Lukrecie na sklonku listopadu velice četně spekulovali. Bylo to právě v postelí deer. Hosté četli u Lukrecie die způsobu italského pouze cukrovinky, ovocí zavatené a připíchlí italská vina k tomu. Žádný nepřisil k stoici, nžběr každý jedi jen stoje u velké javorové, goticky vyzdobané nálevny. Noutie úslužně posluhovaly hostům a obvyklou zdvořilostí a vděkopřísností.

Vauitk sála byl velmi skvělost. Vytvářené náberné žalouny švédské, na Davidovi a krásné Bathsabě, pokrývaly stěny. Sese a vysokými lenochy jakož i stoly bratři oprostřed sálu byly jako nálevna a vyzdobané javora, pak vykládaný perleti volie, ce uměním způsobem.

V krbu plápolal mohutný oheň, ozářuje sochařské práce, jako: přibívali se ivy, kopy, zlatého jedno-rožce, nejspíše znak to prvního majitele paláce toho.

V jednom koutku blíž krbu seděla Lukrecie na krásném, stříbrném opatřeném křesle. Byla oděna v nachové rouchu brokátové, jež kolem těla spínal pás prolamovaný z ryzého stříbra. Krk a hadra zakrýval naprsní závoj z drahocených remesekých krajek, jejichžto květy na bělostné špi se matečně odstřovaly. Bohatě pletence černých vlasů vynikaly skrze krajkové a šperkem přepínané šepení die způsobu, jak je nosovala královna bavorská Isabella.

Lukrecie byla skutečně sličná, jakkoliv byla trochu tělnatá. Tahy obličje jejího byly pravidelné a plet přezračně jemnosti a bělostí.

Pan Dimitri Croaria oděn v něžný kamelotový šat a majje na hlavě modrou dosti křiklavou šepici přicházel a odcházel do salona, napíchoje pítie vyprávědošně korbeličky a žile a zároveň dohlíže na hry u hraech stolků. kdýkoliv započala nová hra, vzal od hráčů před stříbrný zlaták neb dukát, což se řídilo výřkou sumy. o níž se hrálo, a strčil penis do pokladničky k tomu určené.

Tento bývalý zajatec od Nikopolisu, hrđita, ba mučedník s posledního tažení proti Turkům, stal se nyní, jak vidět, arcikarbaníkem.

Tohoto večera byl mezi hostmi v saloně Lukrecie mezi jinými hodnostáři církevními: též Jeho Eminence pan Francesco di Lande, šlechtic benátský a kardinál svatého kříže, jeden z oněch prosláhlých, který své nachové rouchu považoval za příjemnou. stáky poskytujeji hodnost, jež mu opatřovala toliko výřady a prospěchy, aniž by mu zároveň při tom skládala nějakých povinností. Už dáno znal Lukrecie a zajisté děkovala ona jedině jemu, že tak

bože vlt oblé se mohla v Kostnici usaditi. S tímto pánem přibyl tam malý nejis ani křeskom ani lukem, věru do to opolně v šlešku a biskup vadielský a Polška, jmenem Jan Kropido. Jan prodává velkou školu šperků. Meobokráto jen se své diečse vyhná, byl ptaec zas pát, Muž ten byl velmi veselého rozmaru. Kátovala o něm pořek, že v opatřiti náctití nikoho, ani zamého kráto a cizáto; neboť mnohokráto sloužil tmě už králi Zikmund za teř vselých šerů a stíp, byl i byl přitomen.

Kromě těchto dvou hodnostářů církevních, kteří za tohoto postelie dne státovali a Lukrecie, byl též přítomen Bedřich hrabě zol šeroků, vřimární opat bohatěho opatřiti u Rychona bře Kostnice. Bedřich zol šeroků byl arci vřimosem papouřským zřaven své probandy, ale protektci státozora a vřimose své roduy přec to provedl, že má vřimose do místa konečně státo. Ostatně malikal v saloně ještě mezi souduhy jaký též Rudolf hrabě z Montfortu, Barthold z Ursina, kteří ona se táhli v hojně mluví přisil papouže Jan XXIII, a jmi se dostalo té otě, že směl držeti uzdu koně, na němž vřiměl papou do Kostnice. Mimo ně byl tam i kněze z Yši, hrabě Montalto Toskanský, baron Leon di Caste-Franco, Benčička, a dva vřimové vznesení mladí Francozi, kteří oba byli ve vyslanectví Francozském na sněmu v Kostnici. Jmenovali se Henri de Bois a rajonovali se pak markýza de Latour-Montrann. V octa bylo tedy přítomno se 20 kavalírů a sličné záletnic Lukrecie. Mladí vřimové řasnaté pítie a kápi a soukený šat podlžti kanovnícu neb jinou bohatou koženou, státo v pohodlném přílehlém kabátě a v krátkých spodkách, na jejichžto pravě nohavici bylo vidět znak, jež líti zase měli na prsou. V tu dobu počaly se právě nositi v Evropě krátké šperky. Eneš Sylvius přibíval tm neslušný vynález Francozům, kteří je, jak pravil, vymyslili proto, aby lépe a pohodlněji vyhověli válnivě náklonnosti k tanci.

Hovor v saloně byl velmi živý a při tom pěstovaly se rozličné hry. Několik labuřníků opozdilo se ale přece u nálevny. Kolem spanilých dčvat bylo shromážděno vicero kavalírů, kteří naslouchali dvornému hovu přivábových těchto stovtení. Pan Dimitri Croaria přibíval pítie k svým povinnostem vlády a větším vřimosem a horlivostí, vybíraje obyčejně herně spíše dvakrát než jednou.

"Rozmilé krasavice!" počal kardinál Francesco di Lande, obrátíce se k mladým ženským, "musíte hrzy přivrhovat své toiletty k velkým obřadům. jež se budou právě konat. Něžbo podobného nedočkáme se heed tak v tomto století. Na štědrý večer prý přijede kráí Zikmund o pát noci do Kostnice, o pát jedné odebe se do hlavního chrámu a zaspívá si při papouřově evan-gelium o Narození Páně, oděn ja v rouchu jáheňském."

"A to snad napomínku přichodu Karla do Říma v roku 800, kdž byl rovněž jako Zikmund koronován na císaře Východu?" přirodil baron z Monalto.

"Ale, prostě, Jan XXIII na místě Lva III a za Karla Zikmund, na mou duš!" řekl arcibiskup Kropido, "tu by Pán Bůh strčil při této výměně."

"Tedy nás mluvíte oloupit o všechny tyto dámy pro tento večer, vakutka o všechny, vobněj otě?" ozval se hrabě Montalto, "a to vše jen ve prospěch svate kolje? To je hrzně, jak ty Eminence vše vykořistit!"

"Svaté koleje je svrohovanou vladatkou na nebi i na zemi," namítal Bois z Fraysinetu.

"Tak jest, v dyť olidostěla peklo červenými teholemi," doložil Kropido.

"A ošleto?" támal se Rudolf z Montfortu.

"Jeho jest lánstvím," odvětil věvoda vřimálskvím, "odkud mu jdou výborné přímky, vlak pod tou jedině výminkou, že se dšbá za to sávděti!"

"Má milaná?" leptal hrabě z Montbrannu Corilla do oška, "vy jste přibívala mně a pak Bois Fraysinetovi, že přibívala také na přibívali a sice se tribuna vyslanec francozského?"

"Nikoliv," odvětila osvězaná dčva přítomným hlasem, "mý přibívala z vámi, pane z Montbrannu; hrabě se s vámi kážími až na smrt nudi. Vy nám ošleto též šperky u Gasolinu, náctiti pravda?" doložila s přizvukem stádožnickým.

Gasolin byl vyhlášen státož šeroků, jeť právě mluvil v Kostnici.

Teť se přibívala také Teresa k rozmlouvajícím.

"Corilla jest velice pylná, nemyslil na samé šperky," prohlásila Teresa tíla, "já za to ne-ládkám, než abyse nám po mlti dal včelí v hostině! a korouvaného balanta." Budeas mlti frangipani co pamlska, a věru, cukrovinky jsou velice arctokrov-tickos pochoutkou a státo avlážte něco nového."

"Bude!" odvětil na to hrabě Lutor z Montbrannu, "tyto bo-božnice mas vřim přivrhoji na mšim!"

Teť rozostěla se opona nad vešlemi dvěmi státo a dva nové hoatě vátouplili; jeden z nich byl a táto kněží kamaldulenských a drabý malý hrabě.

KAPITOLA II. Mnich kamaldulenský.

Byl to muž vysoké postavy, hubený a trochu státem šerbně. Oblíbe jeho byl podlouhý a velmi přilouhý, taky vlak velmi jemná a jasná. Pronikavé jevíce barvy mluvíce vynikalo neobtěžováno. Celý jeho zevnějšek měl ráz aristokratický a chovali jeho bylo velice vzneseně; ale hrovová bledost jeho líci a záferenská vléka od něhožto bdní, tékavý pohled a jakási tmeičná chvění celého těla do-dávaly mu neoobyčejného vřimose. Tajemný tento muž měl zajisté za sebou minulost plnou do-brodzství, zápasů, vítězství a pohrom, snad i zločinů.

Malý, velice obřavný mřáček a dvěma ohromnými hrby, hubený-ma a strašně dlouhými hřaty je vyboval se jako konie kolem něho vlíkna za sebou nápadně dlouhé kordisko. Hlava tohoto okřivce byla alespoň třikrát tak velká, než na malé jeho smřazené tělo slušelo. Měl kostnatý a ostře kreslený obličje, šedá oči a necudným výrazem, nos orlíků, velká, vyřazanými zuby přilpěrovaná ústa, špičatou bradu se šedivým vousem, který při ustávitých jeho pohybec až po samé kordisko dosahoval. Hnědý, až do polo-vice hracostajem podlžtá a po špičce na ramenu rozložná kápie padala na těsný oblek a jeho spodky hedbávné byly s olovice bílé a s polovic černé.

Při vstoupení mnicha kamaldulenského zblidla Lukrecie. Prsa se jí bolestně sevřela a z nítra vydral se jí přitlumený sten. Nicméně opanovala se rychlo zase. Celá společnost kolem povstala, taktéž Lukrecie. Mnich kamaldulenský usedl si heed u dveří, skoro naproti krbu na první křeslo, jež zahlídl a malý hraběček posadil se na nízké sedátko heed vedle.

"Panově," řekl mnich, pozdravuje hrđe na všechny strany, "raďte usednout." Hosté si zas usedli a nastalo hluboké ticho. Konečně odhodlal se kardinál Francesco di Lande ticho to přerušit.

"A!" zvolal, okazuje při tom na malého hraběčka, "také zde pan Graziello, největší to šlešk celého křestanského světa!"

"Heed za Vaš Eminence," odvětil drze Graziello, "a za mnohými ostatními kardinály, převory a opaty, kteří zavítali k sněmu církevnímu, vlekouce za sebou dav ostrojenců, šlešk a záletnic, a nichž prvni jsou jejich sokolové a druzí zas jejich hoiaci pái."

"Tohle není tak špětné!" prohlásil věvoda Kropido.

"A pak heed za tím prokletým Janem Husem, jeť nedbaje toho, žeby mohl být upálen, následkem česafova šleba přibyl do Kostnice, a pak heed za svatým otcem papouzem Janem XXIII samým!" "Ty neabedo, ty darebo," přerušil ho nyní mnich kamaldulen-

ský, "ty se neo šlejšit mluvíti tak-to o svatém otci, a neobčává se, že se toho dostal a že té pak nevch k smrti abiti!"

"On!" odvětil hrabě, "aniž by to jim bylo heed, aniž dčtojný pane, co se toho říká, a něžto šleškových státozi. Jak by se obobly obelal beas mne, vlády obnášim sleep b dře státozi jeho moudrosti; ten by natřpil pšlešných věci, kdyby měl jedině světo-lo sv. Ducha se voditka!"

"Přestátoji ty padoucně!" leptal na to na mnich do neha.

Mužič počal zase hra. Šest oněch zabravě se do karat hráli velice živě partii telokrovou. Jini zase hráli paš, hra ta o třech kostkách, při níž vláde více než 10 ok vřimosti maš. Zároveň musilo býti na dvou ze tří kostek, jmiž se vřimalo, po dvou stejných žiloch. Vřimosa spojivá v palování, na něž muslo, kdž nářdo hráli, položit přemlím mímě šleku.

Co se týlo hry v karty, byly si roku 1414 v Itálii velice rozslifeny.

Mnich Bernardin stonský, obnovitel tehle a náctiti křesné mezi bratry, proslavil se v této době kláskami proti tomato druhu vřimale. Heál se tehdejší jeť druh hry telokrové, která se podobala jedenaadvacetce. Backři hráli proti všem ostatním hrábům a jen ten vyhrál, který se více než on přibíval k třicetici; v vláde, kdž se náctiti dostal téhož šleka, měl více ok než třicet, strčil okamžitě svou šleku.

Kdž papie Jan XXIII nastoupil ceata do Kostnice, byl i velkých starostech, co se mu se přibodil, a kdž vycházel z města Trento, nejkrásnějšího to města Itálie, kdž měl mnoho přivřezců, fekl k němu teněji Graziello, jeť jme právě byli vyřilili: "Svatý otče, kdo překročil Trento (t. j. třicetku), prohraje."

Mezi hrábě u Lukrecie shromážděnými pačovai velmi živě ruč. Při racioně kostek, jmiž se ustávitně vřimalo na stěli, při lúštení karet, při bruleni a při výkřicích, jež zřubovaly veliké neokřávané vřim, bylo slyšet cinkání zlata, které z jedněch rukou přecházelo do druhých, jak se právě něchodě libilo.

Uprostřed tohoto bluku potil se notně pan kapitan Croaria, aby přehlídl všechny hry a zároveň aby mu neuloio ani jediné karetné, jež by mu povinen vybrat. "Nemám líbo, Reverendissimo," promluvil hrabě Leon di Castel-Franco k mnichu kamaldulenskému, "zahrát si paš se mnou o tisíc dukátů ve třech partiích?"

"Hra v kostky je našemu řádu zapovězená," odvětil mnich, "ale abycha vyhověl vašemu vřivání, pane, vybidnu Rosalbu, aby laslavě za mne hráela."

Sličná záletnic Rosalba usedla si ihned naproti hraběti Castel-Franco, nepomenouce při tom zástati heedě svým tělkým hedbávným šatem z látky benátské. Graziello posadil se vedle ní, stávo tak na odě velmi křiklavou protivně šerodně tvářě a postavy vedle spanilé mladé dívky.

Počalo se hráti. Zlato se odpočítalo a pan kapitan Dimitri Croaria vzal rychle jeden dukát a hodil ho do pokladničky.

Několikrát hodil hrabě a Rosalba za sebou, ale beas všeho výsledku. Nápotom ale nabývala hra jejich mnohem větší životi a netřvalo to dlouho a z nich jednou vyhrál.

"Teť vy hrátoe, sličná Rosalbo!" řekl hrabě Leone.

"Ano, to slovo 'šlešná' přijímám za velmi šťastnou věštu. Rosalba zajisté vyhraje," prohlodil mnich.

Vlak očekávání jej sklámalo; neboť hrabě hodil paš o pětí.

Pan kapitan Croaria natáhl podrahé ruku a vřimálskvím dukát. "Aby do toho šast!" zamružel Graziello, — "nevim věru, k jakému bobu se modlí v této brloze, ale zdá se mi, že bohoslůba zde stoji po šerťu mnoho!" (Překladováno.)

K dokonalému vyřicení kašle, bolesti v prsou, obtíži dčchání a jiným plícím neuduhům, které tečti k soubojím, sleděto Allenův plícni bálcám noco-nitěným itkm. Kdekoliv šleščen, dočtili vyhojení a překvapil každého svým účinkem.